

FOTO: STEFAN BREMER

leva. Så i många situationer gäller det faktiskt om att hålla sig flytande och bara överleva. Och jag tycker att överlevnadstemat är centralt i föreställningen. För att hålla sig vid liv måste man andas men att man andas betyder inte att man lever ett gott liv. I föreställningen används bilder av den mytiska romerska kvinnan Lucretia som begick självmord efter en våldtäkt. Hon ses traditionellt som den upprorsgestalt vilken fick den sista romerske kungen på fall och banade vägen för republiken. Med lite god vilja kan man alltså betrakta henne som en politisk kvinna vilken använde sin egen död som instrument för framsteget. Men jag tycker ändå nog det är att ta i. De flesta i publiken har ingen aning om vem Lucretia var och att därtill göra ett pussel-ritual på scen med bilder av henne som man har delat upp i torso, midja och ben, ja, då hänger inte jag med längre. Jag får associationer till styckade kvinnolik och det får jag inte heller ihop med en politisk Lucretia-myt. Jo döden är närvarande och jag kan se Lucretia som samtidigt ett offer och en hjälte men det ger ändå inte riktig någon mening eller insikt.

Föreställningens enda regelrätt episka berättelse är en scen utan dans

och utan människor på scenen överhuvudtaget och den får således en oerhörd tyngd i föreställningen. Det är Nicole Blackmans chockerande dikt/performance-text "Victim", i en lätt beskuren version. "Victim" eller "Offer" på svenska ingår i den New Yorkska ordkonstnären "The Golden Palominos. Dead inside". Texten som framföres på engelska, och därför kan vara svår att förstå, berättar tankarna hos en kidnappad kvinna som ligger bakbunden i bagageutrymmet på en bil och som är på väg att bli mördad av en man. Hon är ett offer naturligtvis, därav diktens titel. Texten återges i programmet men utan någon upplysning om att det är Nicole Blackman som är författaren och dessutom är diktsamlingens namn fatalt felstavat. Man undrar här lite vad det är fråga om. Varför slarvas det med det som uppenbarligen är föreställningens centrala inspirationskälla och som har gett föreställningens både dess stil och ton? Det är inte bra. Nicole Blackman är en mycket spännande och annorlunda poet och den som vill fördjupa sig i hennes alldeles speciella lyrik kan nog lättast göra det på Internet. Jag tror inte hon finns översatt till svenska. ■